

# Πώς φτιάσαμε στην Καταστροφή

Οι ιστορικές αναλογίες με μια εποχή που κατέληξε σε εθνικό όλεθρο

**Μ**ια φορά κι έναν καιρό σε κάποια χώρα της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, χώρα υφιστάμενη μια περιπέτεια εξαιρετικά επώδυνη για τον μέσο άνθρωπο και τη μέση οικογένεια, υπήρχε μια πολιτική παράταξη αποτελούμενη από μεγάλο - διψήφιο - αριθμό συνιστωσών. Ενόψει επικείμενης τότε εκλογικής αναμέτρησης, η περί ης ο λόγος παράταξη υποσχέθηκε, εφόσον διασφάλιζε τη λαϊκή εμπιστοσύνη, άμεση απεμπλοκή της χώρας από την επώδυνη περιπέτεια, ακαριαία ανακούφιση του



ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

λαού από τα συνακόλουθα δεινά και, γενικότερα, πλήρη αναπροσανατολισμό της πολιτικής πορείας του τόπου, ώστε αυτός να ξαναβρεθεί επιτέλους σε τροχιά ανάπτυξης και ευημερίας. Επιπρόσθετα, αφού κατηγόρησε τους πολιτικούς της αντιπάλους για κάτι ανάμεσα σε ενδοτικότητα, δωσιλογισμό και δουλικότητα έναντι των ισχυρών ξένων, διατράνωσε την απόφασή της να αποκαταστήσει - πάντοτε άμεσα, τα πάντα θα τα έκανε άμεσα αυτή η πολιτική δύναμη - την εθνική κυριαρχία και την αξιοπρέπεια του αδούλωτου λαού. Γι' αυτό τον λόγο, άλλωστε, αγνόησε με περιφρόνηση όλες τις προειδοποιήσεις του διεθνούς παράγοντα για τις συνέπειες επιλογών που οδηγούσαν ακαριαία τη χώρα στην εθνική αποκοπή των δεσμών με τη Δύση.

Ωστόσο, μετεκλογικά, ως κυβέρνηση πλέον - μολοντί «αποκατέστησε την εθνική ανεξαρτησία» με ενέργειες υψηλού πολιτικού συμβολισμού - η παράταξη αυτή όχι μόνο δεν ακύρωσε αλλά και διεύρυνε (!) την εφαρμογή της επώδυνης πολιτικής των αποδοκιμασμένων στην κάλπη «δωσιλογών» αντιπάλων της. Μόνο που δεν είχε πλέον κανέναν σύμμαχο στο διε-

θνές πεδίο, στοιχείο που καθιστούσε την εφαρμογή της ίδιας πολιτικής πολλαπλασίως επαχθέστερη, τη δε χρηματοδότησή της απολύτως αδύνατη. Η πορεία των γεγονότων υπήρξε επομένως αναμενόμενη: Η ηγετική προσωπικότητα της κυβέρνησης ματαιώς αναζήτησε οικονομική βοήθεια, δεν πήρε απολύτως τίποτε από τους άλλοτε συμμάχους της χώρας (από τους οποίους, αντιθέτως, το προηγούμενο «εθνοενδοτικό» κυβερνητικό σχήμα είχε αποσπάσει απίστευτα μεγάλες παραχωρήσεις και στήριξη τόσο οικονομική όσο και πολιτική). Στη συνέχεια, η δεσπόζουσα αυτή κυβερνητική προσωπικότητα επεδίωξε, περιφερόμενη στις παγκόσμιες χρηματαγορές, να συνάψει δάνειο υπό οιοσδήποτε όρους. Ατελεσφόρως... Το ποσό που πέτυχε να συγκεντρώσει είναι όσο απομένει από τα εκατό τρισεκατομμύρια εάν αφαιρεθεί... ακριβώς ισόποσο κεφάλαιο. Τούτου δοθέντος, η κυβέρνηση, ευρηματικότητα, έβγαλε άλλο λαγό από το μανίκι της. Προχώρησε σε σύναψη... υποχρεωτικού δανείου! Η χρηματοδότηση, ωστόσο, με αυτόν τον τρόπο της πολιτικής της - θυμίζουμε: αυτής της πολιτικής που προεκλογικά είχε καταγγείλει και υποσχεθεί να ανατρέψει - δεν απέτρεψε την πλήρη κατάρρευση της διεθνώς απομονωμένης χώρας. Αυτή, λίγο διάστημα αφ' ότου οι σημαιοφόροι της αποκατάστασης της εθνικής κυριαρχίας ανέλαβαν τη διακυβέρνησή της, βρέθηκε κυριολεκτικά σε συντρίμια. Η άφευκτη Νέμεση δεν άμβλυσε ούτε τον πόνο ούτε το κόστος της πολιτικής των «απελευθερωτών από τους ευρωπροσκυνημένους».

Μη φρεναπατάσθε, αγαπητοί αναγνώστες. Οσα σας αφηγήθηκα δεν αντλήθηκαν από το εθνικό μας σύμμετρο ούτε αποτελούν προεξόφληση και προβολή όσων εκτιμώ πως θα συμβούν στο εγγύς μέλλον. Συνιστούν, αντίθετα, μια συνοπτική αναπόληση των γεγονότων που ξεκίνησαν λίγο πριν από τις εκλογές του 1920 (με παρουσίαση

των βασικών σημείων του προεκλογικού πολιτικού λόγου καθώς και των μετεκλογικών ενεργειών της «εθνοαπελευθερωτικής» φιλοβασιλικής παράταξης που κυβέρνησε τη χώρα μετά την 1η Νοεμβρίου εκείνου του χρόνου), φθάνουν δε στη Μικρασιατική Καταστροφή και σε όσα αμέσως την ακολούθησαν.

Επιτρέψτε μου, ωστόσο, να κλείσω με ένα «κουίζ» που αναφέρεται στο πολιτικό μας σήμερα. Ας υποθέσουμε πως, γνωρίζοντας ότι αναφέρονται σε κάποιον εκ των σύγχρονων κομματάρχων μας, ακούγατε ως προσδιοριστικά στοιχεία της προσωπικότητάς του τα εξής: «απαιδευσία», «αυθάδεια», «απρονοησία», «αμετροέπεια», «προπέτεια», «αφέλεια», «αφροσύνη», «καλαμίπευση», «άγνοια κινδύνου», «αδυναμία πρόσληψης της διεθνούς πραγματικότητας» και άλλα τέτοια. Αυθόρμητα, ανεξαρτήτως των πολιτικών σας προτιμήσεων, σε ποιον θα πήγαινε η σκέψη σας; (Πάντως δεν είναι αυτός για τον οποίο ελέχθη: «συμπυκνώνει μια τεράστια ποσότητα λέξεων σε μια ελάχιστη ποσότητα σκέψεων». Αυτός ήταν Βρετανός...).

Και ας ολοκληρώσω με την κατάθεση ενός γενικότερου προβληματισμού. Ας αποδεχθούμε ότι στα ισχυρότερα ευρωπαϊκά κέντρα υπάρχουν πράγματα σοβαρές ανησυχίες ή/και αγωνία για τις επιπτώσεις στη μοίρα του κοινού νομίματος από την έξοδο της χώρας μας από την ευρωζώνη. Μπορούμε να προεξοφλήσουμε πως οι βασικοί χρηματοδότες μας θα έκαναν σημαντικές υποχωρήσεις στις διεκδικητικές απαιτήσεις μιας ακραία αντιμνημονιακής κυβέρνησης; Δεν θα συνεκτιμούσαν το μήνυμα δημοσιονομικής χαλάρωσης που θα στελλόταν στους υπόλοιπους λαούς της υπερχρεωμένης ευρωπαϊκής περιφέρειας;

Ο Θανάσης Διαμαντόπουλος είναι καθηγητής Πολιτικών Θεμάτων και Συγκριτικής Πολιτικής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο

“

Μπορούμε να προεξοφλήσουμε πως οι βασικοί χρηματοδότες μας θα έκαναν σημαντικές υποχωρήσεις στις διεκδικητικές απαιτήσεις μιας ακραία αντιμνημονιακής κυβέρνησης;

## ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ

### Από την Κερατέα στη Βαϊμάρη

**Ε**χει δίκιο η Ρένα Δούρου. «Αυτό που συνέβη δεν ήταν μια τυχαία έκρηξη». Οι εκρήξεις είχαν ακουστεί εδώ και καιρό. Οι φωτιές και οι γροθιές είχαν βρει ανοχή. Είχαν βρει ιδεολογική θαλπωρή.

Η έκρηξη είχε ετοιμαστεί πριν από την κρίση. Από τότε που κάποιοι διαχώριζαν τις δολοφονίες σε κοινές και «πολιτικές». Από τον Δεκέμβριο του 2008 που οι μολότοφ εξιδανικεύτηκαν ως «εξέγερση». Τότε που με κηρύγματα από τα τηλεπαράθυρα, με τραγούδια και ημερολόγια, η βία φετιχοποιήθηκε στο πολιτικό υποσυνείδητο των σημερινών εικοσάρδων.

Η έκρηξη ετοιμαζόταν κάθε φορά που μια ντυντούκα διαλαλούσε ότι «ο νόμος θα μείνει στα χαρτιά». Κάθε φορά που οι νόμοι του Κοινοβουλίου εξέπνεαν στο πεζοδρόμιο. Κάθε φορά που κάποιο «δίκιο» - με τσαμπούκα, μπλόκα και καταλήψεις - εξουδετέρωνε το δίκαιο.

Την έκρηξη την είχαμε ξαναδεί. Την είδαμε στις τάφρους και τις οδομαχίες της Κερατέας. Την είδαμε όταν η Πολιτεία συνθηκολόγησε υπό το κράτος των μολότοφ. Αυτή την αρχαϊκή σύγκρουση τη βλέπουμε τώρα να χαιρετίζεται ως «πρώιμο αντιμνημονιακό μοντέλο» και να εξυμνείται ως «γαλατικό χωριό».

Εχει δίκιο η Ρένα Δούρου. Η αντιδημοκρατική βία της οποίας και η ίδια έπεσε θύμα δεν προέκυψε μέσα σε μια μέρα. Καλλιεργήθηκε από τη ρητορική του μίσους. Από τη συκοφάντηση και την έμπρακτη υπονόμευση των θεσμών. Από την πολιτική δικαιολόγηση του χουλγκανισμού.

Ο κασιδιάρικος φασισμός δεν δυσκολεύτηκε πολύ. Βρήκε τη δημοκρατία «χούντα», και την κυβέρνηση «κατοχική». Βρήκε τη Βουλή «μπουρδέλο» και την πόρτα ανοιχτή.



ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΤΣΙΝΤΖΙΝΗ

## ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΑ

### Στους Κορυσχάδες, αδελφές μου...

**Η** Ρένα Δούρου, μετά την αξιοθαύμαστη ψυχραιμία που επέδειξε όταν δέχθηκε στο πρόσωπο το ποτήρι το νερό, ευτυχώς μόνον το νερό, που εκσφενδόνισε ο άντρακλας της Χρυσής Αυγής, προσπαθώντας να ανεβάσει κάπως το επίπεδο από το όλο τουρλουμπούκι, επικαλέστηκε το ψήφισμα των Κορυσχάδων. Είπε ότι «δεν πρόκειται να παραδώσουμε ποτέ την ιερή σκυτάλη που μας άφησαν οι Κορυσχάδες» - ή κάπως έτσι.



ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Οπου, ως γνωστόν, στο μικρό αυτό χωριό της Ευρυτανίας, τον Μάιο του 1944, η Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ), εκτός των άλλων, κά-



Όσο τραγικό κι αν είναι, το 2012 δεν έχει σχέση με το 1944, παρά μόνον φαντασιακή

λεσε τους ένοπλους και άοπλους πολίτες να αγωνισθούν για την απελευθέρωση της πατρίδας από τον γερμανό κατακτητή. Ανακίρριξε δε τον ΕΛΑΣ «το ένοπλο τμήμα του Έθνους που μάχεται για την απελευθέρωση της πατρίδας και τις ελευθερίες του λαού».

Ποια είναι η σημασία του ψηφίσματος των Κορυσχάδων για την ελληνική Ιστορία αφήνω άλλους, αρμοδιότερους από μένα, για να την κρίνουν. Όμως, όσο ελάχιστη Ιστορία κι αν ξέρεις, δεν μπορεί, κάτι θα έχεις ακούσει για τον Δεκέμβριο του '44 ή για το αιματοκύλισμα που ακολούθησε το 1946. Βέβαια, τις ιστορικές αναλογίες ο καθένας είναι ελεύθερος να τις χρησιμοποιεί όπως θέλει να εξομοιώνει, ας πούμε, τα πάντσερ με τα επιτόκια δανεισμού, και τις απώλειες ανθρώπινων ζώων με τις απώλειες του

εισοδήματος. Και να μπορεί να αισθάνεται, όταν ζητάει την ψήφο σου, ότι είναι εξίσου ήρωας με εκείνους που μοίραζαν προκρηύξεις και κινδύνευαν να βρεθούν απέναντι στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Κάθε εποχή έχει και το δικό της μέτρο για το θάρρος. Εκείνο όμως που θα πρέπει να έχουν υπόψη τους όσοι επικαλούνται τους Κορυσχάδες είναι ότι η γενιά εκείνη είχε μεγαλώσει με το όπλο παρά πόδα, είχε γαλουχηθεί στους πολέμους, είχε ήδη καταβάλει το τίμημά της στο αίμα. Και είναι τουλάχιστον άστοχο να τη συγκρίνεις με τις σημερινές γενιές που δηλώνουν έτοιμες να δώσουν και τη ζωή τους ακόμη για να μη χάσουν το επίδομα έγκαιρης προεξέλευσης ή να μη μειωθεί ο κατώτατος μισθός. Όσο τραγικό κι αν είναι, το 2012 δεν έχει σχέση με το '44, παρά μόνον φαντασιακή. Μπορεί

να κάνει μερικούς να αισθάνονται ήρωες σε έναν κόσμο που σου υπενθυμίζει καθημερινά πως είσαι ο αντιήρωας της σύγχρονης ζωής.

Η σχέση της σημερινής Αριστεράς με την Αριστερά των Κορυσχάδων είναι ίδια με τη σχέση της ζωής στη Μόσχα που ονειρεύονταν οι Τρεις Αδελφές στο κύκνειο άσμα του Αντόν Τσέχοφ, με τη ζωή που ζούσαν στην απομονωμένη τους, πληκτική και άκρως καταθλιπτική επαρχία. Είναι γνωστό ότι η διασημότερη φράση από το έργο του Τσέχοφ είναι: «Στη Μόσχα, αδελφές μου, στη Μόσχα!» Λιγότερο διάσημη όμως, αν και νομίζω περισσότερο ταιριαστή στη σχέση των Κορυσχάδων με την τηλεοπτική τους αναβίωση από τη Ρένα Δούρου, είναι η καταληκτική φράση του θεατρικού έργου που ανήκει στην Ολγα: «Αν ξέραμε μονάχα!».

# Στίγμα



ΤΟΥ Γιώργου  
Χρ. Παπαχρήστου

## ■ Δεν θα ασχοληθεί με την κηπουρική

Όσοι θεώρησαν από τις χθεσινές αναφορές του Βαγγέλη Βενιζέλου σε λουλούδια, αγκάθια, ρίζες και «λουλούδια» ότι ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να εξελίξει την αθάνατη ρήση του Μάο, που στη διάρκεια της Πολιτιστικής Επανάστασης προέτρεπε τους οπαδούς τάχα μου «να αφήσουν όλα τα λουλούδια να ανθίσουν» και εκείνοι τα... ξερίζωναν, θα πρέπει να αναθεωρήσουν άποψη. Πολύ περισσότερο, ο πρόεδρος Βαγγέλης δεν σκέφτεται να ασχοληθεί με την κηπουρική – αυτά είναι ασχολίες για συνταξιούχους, και ο ίδιος ξεκαθάρισε να μην περιμένουν ότι θα τα παρατήσει την Κυριακή το βράδυ. Οι συνομιλητές του, τελευταία, έχουν μείνει με την εντύπωση ότι κάτι «εκτιμήσεις» που ανεβοκατέβαιναν τους ορόφους της Ιπποκράτους το προηγούμενο διάστημα, πως ο πρόεδρος με ποσοστά κοντά στο 10% «θα τα μουντζώσει και θα φύγει» το βράδυ της Κυριακής, δεν έχουν την παραμικρή σχέση με την πραγματικότητα. Προαναγγέλλει ότι μένει, και προειδοποιεί...

## ■ Πώς θα γίνει η ανασυγκρότηση

Ποιους όμως προειδοποιεί; Εδώ είναι το μυστικό αναφορικά με τα λουλούδια και τα «μουντζούκια» του προέδρου. Τις τελευταίες ημέρες και ειδικά μετά τη δημοσιοποίηση δημοσκοπήσεων που έφεραν το ΠΑΣΟΚ να συνθλίβεται ανάμεσα στον νέο δικομματισμό που ανατέλλει, κορυφαία στελέχη του κόμματος – αναφέρεται για παράδειγμα η Άννα Διαμαντοπούλου κι όχι μόνο – ξεκίνησαν συζητήσεις και συνομιλίες με πολιτικούς που κινούνται στον χώρο της Κεντροαριστεράς (αναφέρονται τα ονόματα του Γιώργου Φλωρίδη, του Εκτορα Νασιώκα, του Αλέκου Παπαδόπουλου κ.ά.), αλλά και πολιτικούς σχηματισμούς (ΔΗΜΑΡ) για την ανασυγκρότηση όχι τόσο του ΠΑΣΟΚ, αλλά συνολικά της Κεντροαριστεράς. Οι συζητήσεις υποστηρίζεται ότι έχουν προχωρήσει αρκετά, αλλά κάτι οι δημοσκοπήσεις (οι μυστικές εννοείται), κάτι το άνοιγμα του κύκλου των συνομιλητών που είχε ως αποτέλεσμα να «βρωμίσει το πράγμα», τις ανέστειλαν το τελευταίο διάστημα. Εξού και η ένταση της παρέμβασης του προέδρου Βαγγέλη...

## ■ Θέλει το ΠΑΣΟΚ να προσχωρήσει σε εκείνον...

Ο ίδιος πάντως το προσπαθεί, και αυτό το καταθέτω και προσωπικά. Προ ημερών σε μια συνάντηση στο γραφείο του τον ρώτησα γιατί δεν κάνει ό,τι έκανε και ο Σαμαράς, ο οποίος μετά το αποτέλεσμα των εκλογών αναγκάστηκε να συμφωνήσει ακόμη και με την Ντόρα.

- Τι να κάνω δηλαδή;
- Ένα προσκλητήριο, ίσως.
- Έχει μαλλιάσει η γλώσσα μου να τους καλώ να συστρατευθούν...
- Και τον Φλωρίδη; Και τον Παπαδόπουλο;
- Ο Αλέκος είναι μια ειδική περίπτωση, την οποία και ξεχωρίζω. Ο Φλωρίδης δεν εννοεί να προσχωρήσει στο ΠΑΣΟΚ αυτός, αλλά το ΠΑΣΟΚ σε εκείνον...

## ■ Το έχει ρίξει στο φροντιστήριο

Στην Ηπειρο λένε για αυτές ακριβώς τις περιπτώσεις «κακό χωριό τα λίγα σπίτια», αλλά δεν το κάνω θέμα. Και δεν κάνω και εκτιμήσεις, διότι Κυριακή κοντή γιορτή – και επ' αυτού έχει μιλήσει η λαϊκή σοφία.

Για την περίπτωση του Τσίπρα, του αριστερού αγοριού, δεν έχει μιλήσει ακόμη, αλλά μιλάει εκείνος και μιλάει πολύ. Για την ακρίβεια, είναι μια ζωντανή σβούρα. Χθες έβγαλε μια υποχρέωση στον Αντώνη Κοτσακά και πήγε να μιλήσει στην πατρίδα του, τη Χίο, αν και όχι με μεγάλη επιτυχία επισήμια. Προχθές ήταν στην Καβάλα, σήμερα στο Ηράκλειο. Στο μεσοδιάστημα το έχει ρίξει στο φροντιστήριο. Παπάς, Μουλόπουλος, Σκουρλέτης, Δούρου, Μπλιός, Τσακαλώτος τον εκπαιδεύουν για την αυριανή διακαναλική συνέντευξη – από την οποία περιμένουν πολλά. Είναι, σου λέει, το «κλικ» που χρειάζεται ο ΣΥΡΙΖΑ να πάρει κεφάλι.

## ■ Το φενγκ σουί

Στη Νέα Δημοκρατία δεν θα βρεις έναν που να μη σου πει ότι εμείς έχουμε κεφάλι. Δεν είναι δουλειά μου να το αμφισβητήσω. Απλώς επισήμια ότι άλλες δυο τρεις φορές να αποφασίσει να ασχοληθεί με τα «οικογενειακά» της Δεξιάς ο Παναγιώτης Ψωμιάδης, το μόνο που θα έχουν είναι ποнокέφαλος, και μάλιστα δυνατός. Επί του παρόντος, το θέμα που τους ποнокεφαλιάζει ελαφρώς αυτές τις ημέρες είναι πού θα πραγματοποιηθεί η τελευταία συγκέντρωση του κόμματος. Ζάππειο δεν πηγαίνουν με τίποτε, μετά τη... μεγάλη επιτυχία της ανάλογης συγκέντρωσης προ των εκλογών του Μαΐου. Το Πεδίον του Αρεως έπαιξε για λίγο, αλλά μετά τους ενημέρωσαν ότι την πλατεία την έχει καπαρώσει το ΚΚΕ και δεν τη δίνει με τίποτε. Ετσι καταλήγουν, προσέξτε παρακαλώ, στο Σύνταγμα, όπου, όπως είναι γνωστό, είχε πραγματοποιηθεί... συγκέντρωση, απολύτως προφητική για το 13%, του ΠΑΣΟΚ. Κάποιος πρέπει να τους μιλήσει για το φενγκ σουί αυτής της πλατείας, μου φαίνεται...

## ■ Οι επίκαιρες αξίες του Euro

Αντιγράφω από μήνυμα του ΣΥΡΙΖΑ και θέτω άμεσα στην κρίση σας κουίζ με τίτλο «γιατί εστάλη και τι αφορά»: «Σε μια δύσκολη περίοδο για τη χώρα και την Ευρώπη γενικότερα, οι αξίες της ευγενούς άμιλλας και της συλλογικής προσπάθειας είναι πιο επίκαιρες από ποτέ».

Μην το κωδράζετε, δεν υπάρχει περίπτωση να το βρείτε. Πρόκειται για μήνυμα στην Εθνική Ποδοσφαίρου που μετέχει στο Euro της Πολωνίας, και έτσι λύθηκε και η δική μου απορία γιατί ο Καραγκούνης έχασε το πέναλτι! Του το διάβασαν προφανώς στο ημίχρονο, είναι και πασόκος ο χριστιανός, μπερδεύτηκε και με αυτά τα περί αξιών και συλλογικής προσπάθειας και το έστειλε στα χέρια του πολωνού τερματοφύλακα το μπαλάκι.

## ■ Ο αφηρημένος Ακς

Βλέπουν ποδόσφαιρο στις φυλακές; Φυσικά και βλέπουν, όταν δεν μιλούν στο τηλέφωνο – το καρτοτηλέφωνο της φυλακής, στο οποίο σχηματίζονται ουρές. Γι' αυτές τις ουρές θέλω να μιλήσω. Στον Κορυδαλλό παίζουν (σχεδόν) ξύλο για το ποιος θα στηθεί πίσω από τον Ακς (Τσοχατζόπουλο), ο οποίος μετά την κατάσχεση του κινητού που είχε περάσει στη φυλακή, πού τον χάνεις, πού τον βρίσκεις, στο καρτοτηλέφωνο στήνεται. Αφού, σου λέει, έχει πέσει σύρμα, με το που τον βλέπουν να κινείται προς τα εκεί, φωνάζουν «ο Ακς στο τηλέφωνο» και τρέχουν. Οποιος προλάβει στήνεται ακριβώς πίσω του. Ο λόγος; Οτι ο Ακς κάνει τα τηλεφωνήματα που θέλει και αφήνει συνεχώς την κάρτα, που συνήθως έχει υπόλοιπο, στη συσκευή!

Της φυλακής τα σίδηρα είναι για τους αφηρημένους...

“  
Όσοι λέγανε  
ότι ο Βενιζέλος  
με ποσοστά κοντά  
στο 10% «θα  
τα μουντζώσει  
και θα φύγει»  
το βράδυ  
της Κυριακής  
δεν έχουν  
την παραμικρή  
σχέση με την  
πραγματικότητα.  
Προαναγγέλλει  
ότι μένει και  
προειδοποιεί...

“  
Διάβασαν  
στον Γιώργο  
Καραγκούνη  
το μήνυμα  
του ΣΥΡΙΖΑ,  
μπερδεύτηκε  
με αυτά  
τα περί αξιών  
και συλλογικής  
προσπάθειας  
και έστειλε  
το μπαλάκι  
στα χέρια  
του πολωνού  
τερματοφύλακα